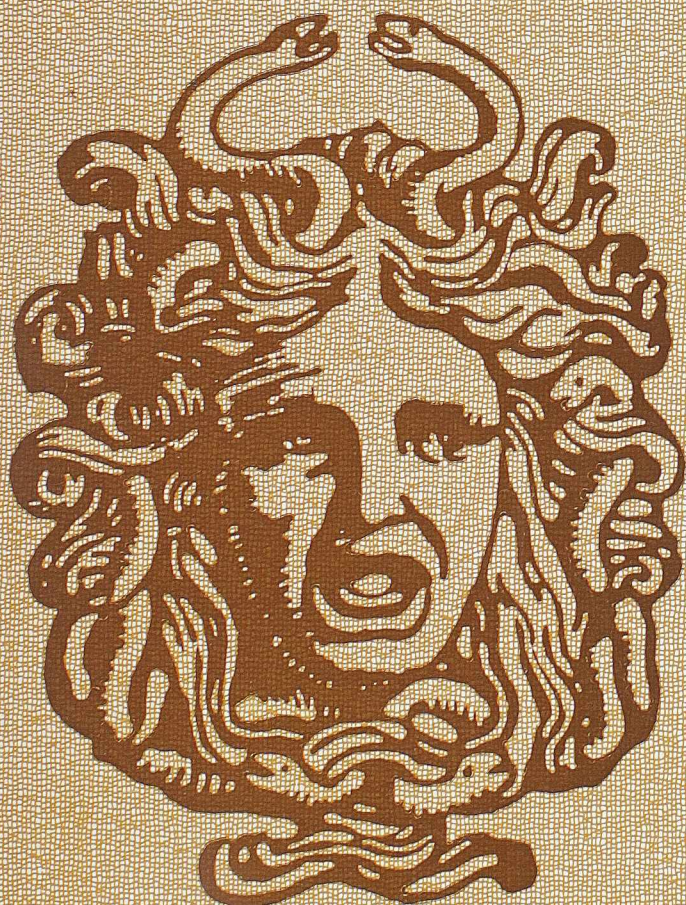

Златко Красни

СТАЗАМА
ЗМИЈСКОГ
ЈЕЗИКА

Златко Красни је рођен 1951. године у Сарајеву. Студије германистике завршио је у Београду. Објавио је следеће збирке песама: *Пуни час* (1980), *Тврђава* (1984) и *За одбеглим билом* (1990). Живи и ради у Београду.

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА '91

Златко Красни

СТАЗАМА
ЗМИЈСКОГ
ЈЕЗИКА

ПРОСВЕТА

Позове ли ње — не одазивај се:
нека маказе-сказаљке секу дан, размазујући
закон,

нека у знак казне зарђа калауз
за зорњачу коју њризиваш,
нека се изнад и иза зенице-безданице
разделиш на зидове:

Позове ли ње — бежи њод њрво звоно,
не ори бразду у ваздуху,
већ зајризи зрно њразнине, зарази се,
и за брз залојај ѡредај улазницу:
а, аз, азбука,
з њио везује злаио, зло и разлој,
иза зона ума, зечиће у ѡрозници, замѡтак,
и развезује врзин брзак, заводећи,
извијајући се из зовине свирале,
и зајиива, ѡрзајем, излазе,
мазним сазвучјима, и размеће, лимузине, зујећи
зајиива сезонско озелењавање, зрење
ѡрозда, зиму

и ѡзајмљује лик свој
фуји њио ње ѡни,
ужеиу њио ње сијеже,
извија се у зрак између два зида —
затијнуиа сируна од звезде до звезде —
њио замоишава, ѡакнеш ли је, обзор
у ѡрво слово ѡвој имена
и зовом сирене ње ѡризива, зове:

и нуди њи свој рачвасиј језик,
свој бичарски ѡчеиак,
своју реч за ѡвоју реч,
само да ѡломиш на челу ѡечати,
скинеш коичу са очију —

не, не одазивај се,
јер, исцуси ли из зуба реј,
шочак шио те носи раствориће се у лесивице,
разобручиће се месец, у локвањ,
ражуиће се звезде
раскожићеш се у завесу шио се диже, зър,
и кад ти се из очију извали небо

облизнуће се на тебе, заморчићу!

Гно іа! Језик!
Шейа се од усїа
до усїа.

И урасїа, іосї, у їлайїњу,
у ко око їун дан,
бубња їо бубној оїни.

Или силази, зором
као језа с неба, слуз.
Туђ їод ївојим нейцима
їружа їи свој змијски хлад.

Кад сайре їе оморина
не засецај јасику;
у усїи ма ївојим он чува
новчић за срећан їуї —

и веїар оїей извија шаре
їо зиговима бунара.

Звиждук

Месеџ-мамаџ: с качаљкама,
са чакљама
за тирачак
ишћо се рачва,
језик
у језеру
слузи
улази
зрачак
се извија уз зов мујезина
изнутира
иузи
клизи
уз образ
облизује Занзибар
завија
уз мозак
силази вијујаво
до зуба и нејца
развезује се
на обзору
у звиждук
зоре.

Залуд конзилијум:
композиција већ завија иза хоризонџа,
кад мраз преузме млаз језика
чему маказе крај извора?
Залуд занос зеленила, везиље се разилазе,
као и позиви на доказе, хипотезе:
сви сад зуре у једну тачку,
нпр. у зунзару
што излеће из зенице
и унезверено удара у прозор,
прави нови круи
и ојет се залеће у окно,
док се неко у соби не сажали
и устии јадницу на слободу
међу ладне ластавице.

Змију видех како се проиђе
кроз лобање поређане, крај реке, у круи
и ноћу се искрада, кући, кроз Северњачу —
кључаоницу, свој изокренути вир;

Све-вид, све-мир расије,
док заспир доле пада:

облуци се заобљују, крећу,
будимо се из камена
и добијамо, јладни,
своју порцију времена.

Вода од сад проишче када јој је погледамо.

Пошћо је завршила мисију
и предавала јабуку,
рекла је: бићу мало реч,
иа је ђобави власник прошао кроз њу,
а кад је укључен аларм
и кренула пошера и сви излази
сћављени под контролу,
кад је, дакле, експериментировао
и оледно поље пошпољено,
иа урољано у мрвицу хлеба
и хитнуто кроз прозор, или иа је, можда,
неко проћућао —
прво је пошћала река — да раздвоји обале,
пошом, од беса, муња — али по би нас,
младе сиржило;
на крају је, лукава, увећала црвића
да се крије у сћењу и преузме прехе,
подмитивши иа лековитим ошровом;

а она је обукла копрену прошлости,
пробушила ласове жицом твоје крви
не би ли се ипак једном извукла одавде,
и носи нас од иада на покрећној праци дана;
шек понекад је уљедаш, када скида свлак,
у свом пошћису,
и одмакнеш ли се, понекад је праћши:
црну, исечену на белине,
како се одмитава од слова до слова,
од мисли до мисли,
од странице до странице,
врћећи се приближава,
и ћућа ше, у једном даху, као шиво,
и односи већ на крилима.

Грешка

Опшшао у Помјеју, преиразио
језике, ошшао
маслину, на северу очи зарасле
у бриљан, на истоку певао
морску шраву: Дан је био
грешка. Слао ши
крвошок, записивао ши
хладну косу, глановима разишао
пеиео, клечећи лечио
речи, шшао
шраиове риба, шошписивао
уиоворе са змијама-реченицама,
заменио с шсбом
заменице, одвалио
слова да ословим ше шосшао
шачка, сунце у зеници
кад заклошши каике.

*А свуче ми свлак: речи се
пресвлаче у нови језик;
онебљују камен,
размиоилазе се са обзором,
запладају на Истоку
као изинаници из њезда
разилазе се, иза зида, иза звезда
да нађу нова уста која држе бездан.*

Узми моју подлакѣцу,
 кост̄ дунавске влаѣе,
 нек ѿи буде ѿси
 на изложби ѿужних жлезда;
 узми мој расечен језик,
 ѿричврси ѿ ѿеском, брашном,
 и ѿ ѿубац, и очи моје,
 убацѣ све у врч.
 Проѿресеш ли ѿа,
 у чулима раѿчлањеним
 осѿаће чисти сјај:
 нова ѿачка на ѿочѣку
 ил' заѿочѣ крај.

Историја се понавља,
рећи ћеш језиком што ја плациш у свакој
песми,

али:

нико не испуца
из свој броја цицела, шешира,
нији мушарац из жене,
нији киша из облака,
из црвеној облака што се погигао
кад си преснуо Књиу о сиво:
међу њеним корицама остају твоји поједи,
она цени странице које си преврћао.

Порука

Паулу Винсу

Шаљем шифру. Тражим знане
сѣвари без имена. По измаѣлицѣ љубим
изврнуѣу ко жу. Сѣреман за одјаву, осмаѣрам
хоризонѣи: коѣаш ѣо киши бунар.

Пиѣам ѣе: зашѣо машине раде, кад се језик
сѣврднуо, ушавиши у ноћни сунђер? Зашѣо
мењаш карѣу, кад ѣраѣови жмиркају,
кониѣролиши живоѣоѣис?

Преварен, ослушкујем змије у узѣлављу:
Ускоро ће и иза моѣ имена ударѣи квачицу,
а ми морамо вероваѣи у љубав морских сѣруја
и кроз ѣрозор завиѣлаѣи ненаѣисану ѣоруку!

*Зајуџисмо се, заједно, за њим, у забран
їде заборав више не зарасїа у зору,*

*свезани речима обилазимо језіро,
їразнину износимо језику на ѓазар.*

*И зари ли се на зифїу обзора суза?
Ваздух је ѓек уздах, из бездана, узалуд.*

Иза зида

Фрула, ѿморанџа на ѿвом сѿолу.
Пуѿиши: кроз мрежу се зари ѿочак.

Хоћеш да ѿпринесеш уснама фрулу,
да шумске животиње ѿе избаве.
Али сѿвари су изѿубиле имена.
Хоћеш да ѿпринесеш уснама ѿморанџу.
Зашѿио ѿи ѿрсѿи ѿролазе кроз њу?

Седиш и искуцаваш свој црни ѿексѿ.
Тренуци се нижу и слажу
у ѿврде чесѿице, у камен у усѿима.

Иза зида
неко свира у фрулу, неко љуиѿи ѿморанџу.

Једној дана

Пушћујем по шарама мраза на прозору
и срећем те, мој нерођени сине;
као тишца што је некада налећала на окно
певајући тако умилније и јаче,
скривену у лавиринту каталара
носим за тебе једну тајну реч,
и то је све што имам да ти предам,
једној дана —
а сад те под крилом још чувам,
ненавиклој на светлости
и тлувој на песму што ти је исјевам
од ових покиданих ниш;
у њу те обавијам
и затварам у кожу,
дајем твојим косицама тежину,
да не прхнеш док не исјеваш и ти своју песму;
тек онда ћемо се
(пушћујући прстом по шарама мраза)
срести прекривени меким пахуљама,
два незнанца, један од другој откинути,
у свету где се црте на длану раздвајају,
срестићемо се, израсли из дубине ока
и насмешићу у пролазу
својој крајњој историји,
својој местимичној осуђености
на милости и немилости.

Добри Бої сања живої
све до Великих кијевских враїа,
и звона,
„са мрївима у мрївом језику“
їрсїи зноје црно-бели акорд
и од слике до слике їали се їламичак
док їромаја, у шнїелу
не їриїаси свеїу:
осминке и чеїврїинке їага їубе їаве,
разлеїу се, црне, у мозак,
замаїљени мозак Модесїа Мусорїскої,
їде мрда и моїри мува,
цзрчеїи глакава їонаг їровидносїи,
умрївљена смрїї, смјерїї, смјерїїца маја,
умрљана мармеладом, и шайаїном їушїа
сїеїна,
їура се кроз їеснаї,
Модесїї се їрикључује:
од слике до слике
са свих десейї їрсїиїу
одједном
одсликаваїуїи наїрслине
їосуїе каїиларима — неїромочиво
око,
јаје,
ушна шкољка їолеїнуїа
уз дрхїави їрбух мора.

Кад смо ђресѓали да се ѓражимо,
језик је занемео
и расѓукао се нар ѓуѓања:
ѓада си уѓледала моје речи,
крваво семење,
које ѓи ѓружам шаком ѓреко сѓола.

Терей њај ни са ким поделиши ниси мојао,
јер ња је њеже но ухваћиши осмех на лицу
њек уснулом,

иру светлоси у коси граје,
ни њмлавину њу поделиши ниси мојао,
њмлавину њаја ња њио ѡробија сан, у бљеску,
њаја ња сенке, своје сенке на ѡрудима,
надвишом над речју њио избија
сваким ошкуцајем —

а кажу да си у ѡрудима чувао дијамант,
њио сакуља ѡиеле душа скривених у вејру,
и рејове звезда-падалица,
и изјубљену светлост на једном месцу
њрелама,

бацајући је ѡред моје очи као дују,
као боју њвојих очију, љубавнице Смрти —,
не, ѡерей њај поделиши ниси мојао,
ни са ким, ни са ким, ни са ким,
њај ѡерей свој неба на ѡмену,
и њио се више ѡењеш, све си ѡежи,
и све самљи, Сѡанеску, с длановима ујрши
у сунце,

и њио се више дижеш, све дубље ѡонеш
ѡоуш ловца на бисере, у своје црно море,
све док не пролећиши,
ѡроледавши,
на леђима ѡесме,
и расѡрснеш се ѡамо ѡоре,
ѡде сфере брује и сѡрује.

Зайљуснуї̄ ӣвојим сїиховима
 хвай̄ам се руком за далековод
 ӣ ӣребацујем се до їавної̄ їенерай̄ора
 кої̄и расїирује сунце и даје иланей̄ама вей̄ар,
 улећем кроз ӣролаз у осовини
 док се широко обзорје наїиње
 ӣ окреће будућим истїоријама,
 иланкї̄онима, конїиненї̄има,
 и сричем ӣајну,
 баца̄м коцку:
 којом їод сїазом да кренем
 нишї̄а неће остай̄и неуїої̄ребљено
 ӣ ове речи ће неко їоновий̄и једної̄ дана, неї̄де,
 као шї̄о их и ја їонавља̄м сада, и овде,
 ӣрикључен за ӣрошок црне сїирује,
 нишї̄а не схвай̄ајући и нишї̄а не уїамї̄ивши,
 ой̄ей̄ се дочекујем на ної̄е,
 свој деїенерисани Бої̄ у ко зна којој верзији.

Песак дише у ушима: већар
вриља по кашљуцању
болесника у дворишту, мрси
правце, руже вруће по њејовима.

Пољеди ситражара жуљају. Дан се ситиче
у кесџен ојџочен бејџоном. Тада
побачени џлодови џод челима зру.

Ћушимо брзо

Сићимо ноћас на мртво језеро,
вољена. Месец од ишса
узвраћиће нам миловања
као туђи лакаји у њомили;

Зато ћушимо брзо, насумце:
Свака реч чисти је њојодак у њразно,
и добићак за овај мук, овај мрак

ишњо увире у наше очи,
ишњо ја кријемо сушра, на улици,

као од несрећом обележеној њролазника
њојлед.

Повуци једну црѣу,
ѣек ѣако,
ѣраву или косу,
као дуѣу јединицу
ѣрема своме носу,
једну осу: око ње
заокрени ваздух, као звиждук,
руке око кичме,
ѣолубове око бандере;
заврѣи све у лице,
изврѣи ѣѣѣѣ рукавице
и од зеленоѣ, ѣлавоѣ, црноѣ и жуѣѣѣ,
од ѣраве, од ласѣа, од Дунава, од месеца
уѣледај меѣу коју ѣађају речи,
ѣриђи њеној белини
док не осеѣиѣи ѣод ноѣама окреѣање;
и све се брже врѣиѣи
на врѣеѣиѣи коју је неко укључио,
и ниѣде сѣасоносних слонова, коѣиѣа,
затио ѣрчиѣи ѣрема сѣѣубу,
хваиѣи се обема рукама,
обмоѣаваѣи ѣа језиком,
дављеничким речима се качиѣи
за ѣѣу црѣу која држи и дели свей
коју си сам, једном,
оловком или ѣрсѣѣом ѣовукао,
ѣек ѣако, да видиѣи ѣѣа се збива,
у дубини ѣаѣира.

Једем укусну кобасицу,
кажеш: и њен је облик мој.
Одузимам дан од ноћи, кажеш:
ијај минус је хоризонт,
и окомишио ја прецртаваш,
у крсти;
у цркву иад улазим, а ии излазиш
из маиерице, кажеш: маишран сам,
не обливај ме молишвама, сине.
На крају си камен ишио ја завишлавам
у језеро,
и обала на којој сшојим
и њеіово дно:
док шонеш, вучеш у води ираі
ишио мери дубину моі ока;
затио брзо иреићем, ирошим дан и ноћ
док се оиеш, дубоко доле,
без мене, сам, од мене сасшављаш.

Извуче ли ѿи се, волиебно, на ѿрїу оѿсач —
осѿаѿеш срозаних ѿаниѿалона, ѿо. Сви їледају.
Оглеѿи ли се, ѿако, руб црвених кровова
иѿио их одваја од облака над їрадом —
облаци ѿе уѿи у куѿе, ми у облаке
и зїледаѿи се. О ѿонуди харѿији
осѿаѿиѿе свої сѿида, и ѿосмаѿирај
бариѿе на асфалиѿу, ѿосле кише,
како засвеѿиле као беоѿаче
када крај ѿих ѿроѿеш.

Слободни ѓад

Каг усїори се дан,
вештар зїусне у маїличасїю шесїю
и зраци, ошежали, удебљају се
у решетке, у жице, — и куке
ѓад уїледаш закачене
за ѓвоје очи,
ѓа као луѓак ѓлешеш,
жениш се, ѓеваш
о ниїи́ма шїю се заїежу
урезујући ѓи у чело боре
ѓишином ової дуїої дана,
ѓонављањем једних ѓе исїих речи,
вуку ѓе навише ка ѓоноћном ушїаїу
као рибу на удици
и све разїовеїније чујеш зов ѓредака:

Слободе!

и за їоли живои се врїиши,
ѓрошећи маїтеријал своје маїерије
їодносећи, на крају, рачун сриу —

Како ли онда, када се најокон ѓресеку ниїи,
изїледа ѓај чувени слободни ѓад,
їрви дан у слободи
заборава?

Ушао је у собу
с њичијим оком њио зуре
у редослед враћа која се једна за другом
ошварају —
и на сираном језику,
ушима којих нема,
јрсима њио се издужују у зраке,
каже:
Ова слика се разбија,
овај рам се ошвара,
чујеш ли како под нојма шкрије
боје, нојце сјолица, јласови,
видиш ли лево око
како окреће леђа десном
и јромају на враћу од ијре сила —
видиш ли, рече Бах,
десна рука, овако јочиње фуја
(ја јурњава), свира једно;
а левица се онда баца у јојрају,
видиш ли змију како хваћа свој реј,
камен њио јоне
док се крујови шире и смирују у зеници,
и сирелу њио у месју леји,
на раскрићу,
— ко сје ви — ујишх, већ далеко иза брда,
— сакуљач разбијених слика —,
одговори.

Трошим ѿоїлед. На
редослед кућа. (Речи).
Окречених и сврсїаних
у врсїу: колекїив
— корекїив.

Тарем се о їраву.
И їлас їрљам
о киоске, ошїри шодер.

У сїољашњем крвоїоку:
їрїїнама їарїїїје,
їрїно сам сїање.

На дане изрендан,
на реке изречен,
на їравце језика разнеї
у їреокреї — неїокреї.

Ја сам неми їесї. Тек
їосї у кожи; изнесен,
једної дана, на рукама
из куће, као на речима
с којих кїїїи скрама

док циркузаниї на зиду смрїи
уїїре у їедале седеїи
на срцасїом сїцу, окреће
циклусе, їодсїїиче цвешање
цвекле, сви їа їледају
као їуцањ у зрцалу:

њеїове очи су рибњаци,
їровирују шарани
у шареним кошуљама,
рашљари оїїїушеної чмара,

с димовима из ушцију,
расквашених мисли

и носе, свако, свој цинкани њоклоџац,
жицу у срцу,
џиџицу у џлацениџи,
и везују, џред сџаросџи,
машиџицу око мошџица:

жуџи се, џодџреџан,
маслачак.

Маце

*Пени се ваздух од маца с ѿвоіола:
Гонетам, још незачеті, ветар
у дубини ѿвоіа іола.*

Пишем ли коме, не пишем ли
никоме? Разносе се односи.
Пролазници пролазе крај љида,
зид утискује у њих зрак
која вуку за собом, као јуж
свој прај. Испуцаши ли језик
у прах и попишеш ли њиме дан,
препознаћеш те односе по
црвеном одсјају. И пићеш
тврду воду, доручковаћеш
ислам, срицаћеш саламу. Померање
с орбити скида са месеца пиш.
Буди свој мали љубавни јасник.
Нека твој водени љиљан
сачека са цветањем,
нека звезда падалица
укопирља свој реј, нека твој вид
напиће на заворен дан. Дојде,
поклољен пог звоном озона,
удиши јуним јлућима април. Мишеви
смушени, још прче, зајребу стакло
(као пи харију), и нико не одузима
слух из јаса свеша. Експеримент је,
кажу, чисти поезија.

Калуї

Када њукне калуї —
чему њалк на њањлињану, оњкуњ
нових дана на оњкуњној сњанињи?

Кроз њрешку у њроњраму
оњињај њу нањрслину:
кроз Р и Ц у срње,
у звоињњу будилника мрав:
извуњи уње — Ахилову њњњиву —,
њревња, на сламњињу,
рњњнињу на слењоочнињу,
извуњи на удињу њњнерацињу
за њњнерацињом
као муња кад зањива облак.

Али
ињња њо вири као мачиња њањиња
ињод њокривача?

Каџаракиџ Сарџра на џраџини: да засџре,
џросџриџ, џриколор на рџу,
да заврџи веџар, хрџа
у џрк, да џосрче џромил
мрака, у џрансу да џрне, џриџом,
џрџином, џо уџрини:
џосркан у џрубџ,
у џорџреџ-коџи-џраџе,
раџ-коџи-џруџе, у сџрми
Срем, марџи, смрџи,
сав уџрџи у џрсџе, џаџ
џиџџрави консџрукџор сџрукџура; џер-џаџир
на наџрслини, у нуџрини руџина,
на џри сџране врџа, на чеџврџоџ,
на чеџврџоџ — леџџир, џреџеџ
крила, да уџре џи џуџ.

Клоїка

Кад склоїи се клоїка
ко киклоїско око (Клик!)

не уїаїај више їоїої коїїїа
у качамак, нїїи
їаїкај белим шїїаїом їо
асфалїној їоїки,
не їлейи клуйко, не луїкај
на окно уїкано у їоїомке
ко їульїан у беїїону:
не скакуїи рел їо рел
као чавка їо азбуци,
не їоїкуїљуј у їейак їоїковице,
не їоїкоїавај чокоїи,
не оїкивај, не кочи
коїїач, їај једнооки їочак
шїїо їлуїа, їо їїїїкама їо
лейїїу крила — залуд
їївоје колоїїечине, док каї їо каї
каїљеш у оїкачен коїїао, не коїкај
їо клоаки, комїакїном комїоїу
ко луїак, црвени їаїуљак, їо
їуїїкалу, не нуїкај, не куцај
у слеїоочници, видовїїо
и не зури озарен-разорен
у свој ограз у извору.

Ген у шанїенїи:

їане їоњено брзином саїоревања,
самозаборава,
брзином одмїтавања власїиїої круїа
који їе већ сусїиже
у речи,
їој одречној кривуљи
їод кайком иїио їодрхїава.

И кад се одбије їлоха
од їлохе, као дан
од ноћи:
у їо одвајање се сїурује
ївој дах:

за крсї, ївој мали їлус.

Господин В. Громбович
у іромби-кайуїу
каже, сав ражешћен:
„У жељи да гише, йише“,
све више ушанчен,
йринц йрозе,
оїрезао и у монїіомерију,
йроїей на йрсїима
до сїроїа, на йараїей:
йорїрейтира марї,
найиње шавове
и дихїунї још држи,
сїриже још кожу,
їорљиво.

Тремор руку: ѿмери
мрак на лево, и море,
умор, ѿмери новембар
у октобар, у модар
ромор, у шраї
јушра, у шорбу
швар шшо се шаре
у ошвор вешра, у шрубу
вашру и врш, необран,
у сумрак овај шрен,
у сумрак барем
мрак.

Пресїправљен: ѿреко
мене сїрах и ѿрава, шаїаїом
осмаїран иза завеса вишесїрайнице,
док у дворишїиу, кришом,
у шацї сїежем каї:

кишину каї, у обручу
речи, у крчању
їаласа.

И на врху носа: каї. Коїрља се,
као буба, рубин-буба
у ѿвом сивом блоку, ѿо
їоїоњем видїку:
їори. Посуврайїиш ли око.
свеї смушеної од кише
їреклоїиће ѿе каї: ѿвоја
реч. У сїомаку (сам свој
їоїомак) ѿадаш на бейон,
їо јесї, јер јеси, ѿуцкеїаш
сад неком ѿод нейцима,
на нечијем језику

који їовори даље.

Из мої прстїа пада киша.
У оку пуца пої: погне,
попої. Прво сїрадају
мрави. Гушчија кожа
по пшїкама. Поїом (попої!)
вода срасїа у навику:
фракїура фуїура. И
с поїа на пої, из звона
пог звоно, шесїером по
вершїкали храсїа: срасїањем
се їуди неїосїојано
а. Оїсї (а) ју, дакле,
пшїке шїо убадају као
обрнуїа киша. Све црња
сїраница, душа-снеї. На коїи К
сасїају се крајник и јајник.
Али, прсїор ради: свраб
раба божијеї.

Сшїран на пућ шїрен,
неко се лоїїа с попоїом.
(Забија ли їол! Дере ли се:
Одрао нас лідер?) Кад поцрни,
брише ли се пшїр, пшїе ли
машина бело? Пушїеви се
сїаїају, вежбама сїусї
низ поїїолине срца. Сливам се
са реком По, с Едїаром Аланом
у Р и Г, у рї-рї-рї
риїам, из свеї їрла,
овај кврїав їовор,
у роїу, да їори,
да їрїољи

у слуху пажљивих скуша.

Крећем курблу у шескоби.
Крчим њрокой. Скидам скраму.
Скидам крмељ, маску, буђ.
Кашајулићирам се бескорисџан.
Кроз сојсџвене хромозоме.
Кидам брак са крвоџоком.
Својом косом и космосом.
Пикирам кроз Кракаџау.
Коверџирам своју коб.
Крећем курблу у шескоби.
Не џиџам џе ко си, џиџа си.
Пусџи своју џонорџицу.
Рачву, џроцей, џукоџину.
Пусџи своју џонорџицу.
Уџук, квасац, жоџурџиџа.

Конквисџадор с румен-кресџом.
Док бумбари брундави броје
бомбардери и бродови џод
брдом даброви џод брадом
брош џи брусим од брокаџа
фрџаљ џо фрџаљ
ко мраморно море, бром
и џроб и џром и
крећем курблу у шескоби.
Како џруџа џодрхџава.

И крџаџ сџиџем, о крџаџ
мрака, из мрака, у мрак
и мокар, у мокри земљоџрес,
у џвоју круџку, шуму и муџмулу
и киџа џуџиџи џо џалиџри,
џо џаџаџу, џлиџу, џаџи,
џриџи крљуџи у неџџима
и навиру џвоји мрави, џврџи и виџљасџи
даждевџаџи,

curriculum vitae

ражалован се разјезикујем
иој у ивојој Уиојији
бродом бродим ио родници
док иасквили иодверискују
скроз у иумбус, иезву, иак,
у враибину, ием и оиак
у ивој Бердаи, удав-Дунав, у ивој царски
Лувр,
у ивоју маријаиерезијанску цеховску имину
ка Северу иврдим курс, у скрозиран Јужни
иол,

сјурујем северац у Рјазанску иубернију
разјаиљени Меироиолдвинмајер,
и курђеом ђеле-ђеде
ко скурилни Абдурахман
Цавахарлал за иу ииздаву ианирену
О Сезаме заивори се
О крчмару иусиахијо
бор машина у меиини
и раскринкан се расирскавам
дажд у сиини иужву, сиужву
ишук у комиакини комии
сииже сиешњен јеиулама
иоророк крцаи беле бруке
сируб у крзну ииуцајући
ижа жмљена, о мождино,
бо жур-ио жар у кожуху
у крлеику-крикалицу
раскринкан се расирскавам
раскусуравам се и крсим ие
иакисианским еликсиром
волуиуозно

и
лабим ие
вабим ие
кадим ие
садим ие
іладим ие
кравим ие
жадим ие
лабим ие

као ала ба сѣер
као кан де лабр
као зѣасли ѿембр
у врх

крх

срх

и док ѿруѣа ѿдрхѣава
ѿуѿујем у Тим бук ѿу
ѿуѿујем у Тим бук ѿу
док се ѿоѣло ѿруѣло ѿрза
ѿуѿујем у Тим бук ѿу
куда ѿод да кренем — ѿу
чујеш ме из сенке — ѿу
док се ѿоѣло ѿруѣло ѿрза
водиш ме из мрака — ѿу
носиш ме кроз камен — ѿу
у истоме даху — ѿу
док се ѿоѣло ѿруѣло ѿрза
чиѣаш ме у кожи — ѿу
ѿокриваш ме косом — ѿу
ѿуѿујем у Тим бук ѿу
ѿо маѿрици ѿвориѣа — ѿу
како ѿруѣа ѿдрхѣава
на истом ѿом месѣу — ѿу
одакле већ сѣижеш — ѿу
куд одлазиш долазећи
и чија је ѿо коса — ѿу
без које ѿе нема више
чија су ѿо усѣа — ѿу
без којих ѿе нема више
ко ѿо сад у ѿеби дише
док се ѿоѣло ѿруѣло ѿрза
одувек смо били ѿу
сѣиѣли смо у Тим бук ѿу.

Садржај

1

Зов	7
Госѣ	9
Звиждук	10
Зунзара	11
Змија	12
Шѣиво	13
Грешка	14
Пресвлачење	15
Врч	16
Кѣиѣ	17
Порука	18
Уздах	19

2

Иза зида	23
Једној дана	24
Сликe са изложбе	25
Љубавна ѣсма	26
Док не ѣролейиши	27
Сѣруја	28
Клиника	29
Ћуѣимо брзо	30

3

Црѣа	33
Огнос	34
Сѣид	35
Слободни ѣад	36
Сусреѣ	37
Уѣриновачка улица	38
Маце	40

4

Ексѣерименѣ	43
Калуѣ	44
Јуѣро на ѣрайиши	45

<i>Клоїка</i>	46
<i>Рачун</i>	47
<i>Вейар</i>	48
<i>Померање</i>	49
<i>Киша</i>	50
<i>Уроїу</i>	51

5

<i>Пуїовање у Тимбукїу</i>	55
----------------------------------	----

Злаїко Красни

Сїазама змијскої језика

Уредници

Милосав Мирковић
Бранислав Пејровић
Бојдан А. Пойовић

Рецензенти

Бојдан А. Пойовић
Бранислав Пејровић

Уредник за ликовно обликовање

Добрило М. Николић

Корице

Небојша Јехличка

Технички уредници

Драгољуб Протић
Млорад Стојановић

Коректор

Сека Кресовић Бунеїа

Издавач

Издавачко предузеће ПРОСВЕТА
Београд, Добрачина 30

За издавача

Будимир Рудовић, директор

Штампа

Београдски издавачко - графички завод
Београд, Булевар војводе Мишића 17

Тираж 1000 примерака

1991.

CIP — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

886.1/.2-1

КРАСНИ, Златко

Стазама змијског језика / Златко Красни. — Београд :
Просвета, 1991 (Београд : БИГЗ). — 64 стр. ; 22 см. —
(Савремена поезија '91)

Тираж 1000.

ISBN 86-07-00641-X

2667276

ISBN 86-07-00641-X

Свој имагинативни простор ова збирка озрачује једним темељним стваралачким питањем — могућношћу и смислом певања. Или, нешто пластичније речено, свеколико своје песничко ткање Златко Красни овде пропушта кроз једну (условно речено) глобалну метафору: ослоњен на хришћански мотив источног греха, овај песник се користи готово свим његовим елементима, при чему идеју човековог искушења пред грехом сазнања преобликује у идеју ништа мање опасног искушења пре *речју*. Она, дабоме, као у каквој ланчаној реакцији, покреће сукцесију реч-језик-песма-стварање-духовност-интелектуална сумња — култура која иницијално питање поставља у знатно животнијем стваралачком окружењу.

Златко Красни

**СТАЗАМА
ЗМИЈСКОГ
ЈЕЗИКА**